

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 139/07-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. augusta 2007 predbežne prerokoval sťažnosť I. K., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Okresným súdom Bardejov pod sp. zn. 5 C 239/00 a Krajským súdom v Prešove pod sp. zn. 1 Co 19/07 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. júla 2007 doručená sťažnosť I. K., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom Okresným súdom Bardejov (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 5 C 239/00 a Krajským súdom v Prešove (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 1 Co 19/07. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 13. júla 2007.

Zo sťažnosti vyplýva, že rozsudkom okresného súdu č. k. 5 C 239/00-120 z 5. mája 2006 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom krajského súdu sp. zn. 1 Co 19/07 z 18. apríla 2007 bola zamietnutá žaloba sťažovateľa proti žalovanému O. s. b. d. B. (ďalej len „žalovaný“), o určenie, že platobný výmer žalovaného, ktorým bolo sťažovateľovi uložené platiť nájomné, je neplatný, pretože je nezákonný. Podľa názoru sťažovateľa rozsudky sú výplodom násilia príznačného bývalej totalite a nerešpektovania, resp. ignorovania platných zákonov vrátane ich obchádzania a svojvôle. V danom prípade ide o súkromno-právny vzťah medzi prenajímateľom a nájomcom, na obsahu ktorého sa zmluvné strany dohodnú vo forme nájomnej zmluvy. Napriek tomu ale žalovaný o povinnosti platiť nájomné rozhodol jednostranne a bez akejkoľvek nájomnej zmluvy. Okrem toho sťažovateľ nemal možnosť reagovať na vyjadrenia žalovaného v konaní pred okresným súdom, pretože (pokiaľ existuje vyjadrenie žalovaného v písomnej forme) mu nebola daná možnosť sa k tomu vyjadriť. Z rozsudku krajského súdu zistil, že žalovaný podal vyjadrenie k jeho odvolaniu, avšak ani k tomu nemohol zaujať stanovisko, lebo vyjadrenie žalovaného mu nebolo doručené.

Z rozsudku krajského súdu sp. zn. 1 Co 19/07 z 18. apríla 2007 vyplýva, že bol ním potvrdený rozsudok okresného súdu č. k. 5 C 239/00-120 z 5. mája 2006. Podľa názoru krajského súdu sporný platobný výmer vydal žalovaný oprávnene, a to na základe príslušných ustanovení jeho stanov. Platobný výmer bol sťažovateľovi riadne doručený a vyplýva z neho povinnosť platiť určené nájomné. Ak by sťažovateľ spochybňoval niektoré čiastkové plnenia uvedené v platobnom výmere, nemožno z toho vyvodzovať neplatnosť tohto právneho aktu. Oprávnenie vydať platobný výmer vyplýva predovšetkým zo stanov, ako aj z toho, že platobný výmer bol prerokovaný zhromaždením delegátov žalovaného, pričom ide o jednostranný právny úkon. Nemožno sa stotožniť so sťažovateľom, podľa ktorého sa na neho tento platobný výmer nevzťahuje, rovnako ako ani stanovы žalovaného. Okresný súd správne konštatuje, že sťažovateľ nepreukázal ani naliehavý právny záujem na určovanom rozsudku podľa § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku. Eventuálna nesprávnosť účtovania niektorých položiek nájomného by sa mohla riešiť len v konaní

o plnenie, ak by sťažovateľ tieto položky spochybnil. Podľa poznámky sťažovateľa uvedenej na prvej strane rozsudku mu bol rozsudok doručený 15. mája 2007.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí

relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (mutatis mutandis I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

Na prerokovanie a rozhodnutie tej časti sťažnosti, ktorá smeruje voči konaniu vedenému okresným súdom pod sp. zn. 5 C 239/00, nie je daná právomoc ústavného súdu. Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. V danom prípade bolo proti rozsudku okresného súdu prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, a preto bolo v právomoci krajského súdu poskytnúť ochranu označeným základným právam sťažovateľa. Tým je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu.

Odlišná je situácia vo vzťahu k tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti konaniu vedenému krajským súdom pod sp. zn. 1 Co 19/07.

Sťažovateľ namieta dve skutočnosti. Predovšetkým poukazuje na to, že nemal možnosť zaujať stanoviská k písomným vyjadreniam žalovaného v konaní pred okresným súdom, ako aj v konaní pred krajským súdom, pretože mu neboli tieto písomné podania doručené. Okrem toho namieta nesprávne právne posúdenie veci všeobecnými súdmi.

V súvislosti s procesno-právnou námietkou sťažovateľa týkajúcou sa nedoručenia písomných vyjadrení žalovaného treba uviesť, že sťažovateľ mal možnosť z tohto dôvodu podať proti rozsudku krajského súdu dovolanie v zmysle § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku. Podľa tohto ustanovenia dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký postup, ktorý znemožní účastníkovi využiť niektoré procesné právo vyplývajúce zo zákona.

Pokiaľ v súvislosti s uvedenou námietkou sťažovateľ nevyužil možnosť podať proti rozsudku krajského súdu dovolanie, treba sťažnosť z tohto pohľadu považovať za neprípustnú.

V súvislosti s námietkou nesprávneho právneho posúdenia veci je sťažnosť zjavne neopodstatnená. Treba zdôrazniť, že samotná skutočnosť, že všeobecný súd nerozhodol v súlade s predstavami sťažovateľa, neznamená nezákonnosť, resp. neústavnosť rozhodnutia. Nie je totiž súčasťou základného práva na súdnu ochranu, resp. na spravodlivé súdne konanie právo účastníka konania na rozhodnutie v súlade s jeho predstavami.

Ústavný súd v závere uvádza, že postup krajského súdu pri odôvodňovaní svojho rozhodnutia vo veci sťažovateľa nemožno považovať ani za arbitrárny, ani za zjavne neodôvodnený.

Na základe uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. augusta 2007.